

OD AUTORKY BESTSELLERU NEVIDITELNÝ ŽIVOT ANNE LAXUSOVEJ

V. E. SCHWAB

ZAKLÍNANIE SVETLA

ZAKLÍNANIE
SVETLA

V. E. SCHWAB

je autorka kníh:

Séria Cassidy Blake

MESTO DUCHOV

TUNEL Z KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUEOVEJ

GALLANT

Séria Odtiene mágie

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

STRETNUTIE TIEŇOV

ZAKLÍNANIE SVETLA

ZAKLÍNANIE
SVETLA

V. E. SCHWAB

sloart

A CONJURING OF LIGHT

Copyright © 2017 by Victoria Schwab

All rights reserved.

Jacket art by Will Staehle

Translation © Dominika Weinstock 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6454-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *V. E. Schwab: Shades of Magic Series, Book 3 – A Conjuring of Light*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Tor Books, an imprint of Tom Doherty Associates,

New York 2017, preložila Dominika Weinstock.

Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre tých, ktorí našli cestu domov.

Číra mágia nemá žiadnu podstatu. Jednoducho existuje – ako sila prírody, krv nášho sveta, dreň našich kostí. Dávame jej tvar, ale nikdy jej nesmieme dať dušu.

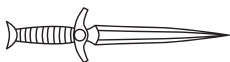
– MAJSTER TIEREN,
predstavený londýnskej svätyne

JEDEN

SVET
V RUINÁCH

I

Delilah Bardová – odjakživa zlodejka, onedávna mág a jedného dňa azda aj pirátka – utekala, čo jej nohy stačili.

Vydrž, Kell, prosila v duchu a šprintovala uličkami Červeného Londýna, zvierajúc v ruke úlomok kameňa, ktorý bol kedysi časťou úst Astrid Daneovej. Predmet ukradnutý v inom živote, v ktorom bola mágia a predstava niekoľkých svetov pre ňu novinkou. V čase, keď len zistila, že ľudí možno ovládať, zviazať akoby lanom či premeniť na kameň.

V diaľke hrmeli ohňostroje sprevádzané jasotom, skandovaním a hudbou, zvukmi mesta oslavujúceho ukončenie magického turnaja *Essen Tash*. Mesta, ktoré si nevedomovalo hrôzu, čo sa uprostred neho odohrávala. A v útrobach paláca umieral princ Arnesu – Rhy –, čo znamenalo, že niekde v ďalšom svete umiera aj Kell.

Kell. To meno v nej znelo naliehavo ako rozkaz, prosba.

Lila dorazila k ulici, ktorú hľadala, a váhavo zastala. Nôž už mala pripravený v ruke, čepeľ sa jej zarývala do dlane. Odvrátila sa od chaosu, srdce jej prudko búšilo. Pritlačila krvácajúcu dlaň – aj s kameňom, ktorý v nej stále držala – na najbližší múr.

Túto cestu absolvovala Lila už dvakrát, no vždy len ako spolucestujúca.

Vždy pomocou Kellovej mágie.

Nikdy nie svojej vlastnej.

A nikdy nie sama.

No nemala čas premýšľať, nemala čas báť sa – a rozhodne nebolo na čo čakať.

Hruď sa jej prudko dvíhala, pulz priam cváľal. Lila preglgla a čo najodvážnejšie vyriekla potrebné slová. Slová, ktoré patrili do úst len krvavým mágom. *Antariom*. Ako Holland. Ako Kell.

„*As Travars*.“

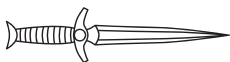
Mágia jej zaspievala v ruke, prešla cez hruď a potom sa celé mesto zatackalo, gravitácia sa skrútila a svet ustúpil.

Lila si myslela, že to bude ľahké alebo aspoň *jednoduché*.

Niečo, čo buď prežije, alebo nie.

Mýlila sa.

II

O jeden svet ďalej sa topil Holland.

Snažil sa prebojovať na povrch vlastnej mysle, no iná vôľa, pevná ako oceľ, ho tlačila späť do temných vôd. Bojoval, driapal sa, lapal po dychu, každým prudkým zmietnutím, každou zúfalou snahou z neho vyprchávala sila. Bolo to horšie ako umieranie, lebo po umieraní nasleduje smrť, no po tomto súboji nie.

Nebolo tam žiadne svetlo. Žiaden vzduch. Žiadna sila. O všetko ho pripravili, od všetkého odlúčili, ostala iba temnota a kdesi za tým drvivým tlakom sa ozýval hlas volajúci jeho meno.

Kellov hlas...

Priveľmi ďaleko.

Holland poľavil stisk, sklúzol a opäť sa potápal.

Odjakživa túžil len po jednom: vrátiť mágiu do sveta, aby ho ušetril od pomalej neúprosnej smrti – smrti, ktorú spočiatku spôsoboval strach z iného Londýna a potom z jeho vlastného sveta.

Holland chcel vidieť svoj svet obnovený.

Oživený.

Poznal legendy – sny – o mágovi, ktorý bude dosť silný na to, aby to spravil. Aby vdýchol vzduch do vyhladovaných pľúc, aby znova rozbúšil umierajúce srdce.

Pokiaľ mu pamäť siahala, vždy túžil len po tomto.

A po tom, aby bol tým mágom *on*.

Chcel to, ešte skôr než mu čiernava pohltila oko a označila ho znamením moci. Ako dieťa stával na brehu rieky Sijlt, hádzal kamienky, ktoré sa kĺzali po jej zmrznutom povrchu, a predstavoval si,

že práve jemu sa podarí prelomiť jej ľady. Ako dospelý sa v Striebornom lese modlil za silu, aby dokázal ochrániť svoj domov. Nikdy nechcel byť *kráľom*, hoci v príbehoch ním ten mág vždy bol. Nechcel vládnuť svetu. Chcel ho len zachrániť.

V tú prvú noc, keď krvácajúceho polomŕtveho Hollanda vtiahli do komnát nového kráľa, to Athos Dane nazval aroganciou. Aroganciou a pýchou. Kráľ ho karhal a vrýval mu do kože kliatbu.

Šlo o čosi, čo v ňom musí zlomiť.

A aj to zlomil. Lámal Hollanda, jednu kosť za druhou, jeden deň za druhým, jedným rozkazom za druhým. Až kým Holland netúžil iba po jednom – nie po tom, aby bol schopný zachrániť svoj svet, ani po tom, aby mal silu vrátiť doň mágiu: väčšmi než po *čomkoľvek* inom túžil, aby sa to skončilo.

Vedel, že je to zbabelé, ale zbabelosť bola oveľa jednoduchšia ako nádej.

A v tej chvíli pri moste, keď Holland poľavil ostražitosť a dovolil tomu rozmazanému princiatku Kellovi preraziť mu hrud' kovovou tyčou, prvé, čo ucítil – prvé, posledné aj *jediné*, čo ucítil –, bola úľava.

Že je konečne po všetkom.

Ibaže nebolo.

Zabiť *Antaribo* je ťažké.

Keď sa Holland prebudil na zemi v mŕtvej záhrade, v mŕtvom meste, v mŕtvom svete, ako prvé ucítil bolesť. A ako druhé slobodu. Athos Dane ho už nemal v moci a Holland bol živý – zlomený, ale živý.

A uväznený.

Uväznený v zranenom tele vo svete bez dverí, vydaný na milosť inému kráľovi. No tentoraz mal *na výber*.

Mal príležitosť veci napraviť.

Stál polomŕtvy pred trónom z ónyxu a rozprával sa s kráľom vytesaným z kameňa, vymenil slobodu za príležitosť zachrániť svoj Londýn, za možnosť vidieť ho opäť rozkvitnúť. Holland uzavrel dohodu, zaplatil vlastným telom a dušou. A vďaka moci kráľa tie-

ňov konečne priviedol mágiu späť, videl, ako jeho mesto rozkvitá do farby, ako v jeho ľuďoch ožila nádej a ako sa obnovilo.

Spravil všetko, čo mohol, vzdal sa všetkého, čo mal, aby ho ochránil.

No aj tak to nestačilo.

Kráľovi tieňov to nestačilo, ten chcel vždy viac, každým dňom bol silnejší a túžil po chaose, mágii v jej najskutočnejšej podobe, moci bez ovládania.

Holland strácal kontrolu nad obludou, ktorá mala na sebe jeho kožu.

A tak spravil to jediné, čo mohol.

Ponúkol Osaronovi inú nádobu.

„Dobre teda...“ povedal kráľ, démon, boh. „*Ale ak ho nedokážeš presvedčiť, nechám si tvoje telo.*“

A Holland súhlasil – ako by mohol nesúhlasiť?

Pre Londýn by urobil čokoľvek.

No Kell – rozmazaný, detinský, tvrdohlavý Kell, zlomený, bezmocný a uväznený v tom prekliatome obojku – aj tak odmietol.

Samozrejme, že odmietol.

Samozrejme...

Vtedy sa kráľ tieňov usmial Hollandovými ústami a on zo všetkých síl, ktoré sa mu podarilo pozbierať, bojoval. No dohoda bola dohoda, súhlasil s ňou a teraz cítil, ako sa Osaron jediným prudkým pohybom vynoril a zatlačil ho nadol, do tmavých hlbín jeho vlastnej mysle, kde ho vôľa kráľa tieňov držala pod hladinou.

Bol bezmocný, uväznený v tele, v dohode, nebol schopný ničoho, len pozeráť sa, cítiť a topiť sa.

„Holland!“

Kellovi sa lámal hlas, napínal doráňané telo na ráme rovnako ako kedysi *Holland*, keď ho k nemu prvýkrát priviazal Athos Dane. Keď ho zlomil. Kľietka vysala väčšinu Kellovej moci; obojok okolo krku sa postaral o zvyšok. Princovi sa v očiach zračila hrôza a zúfalstvo, ktoré ho prekvapili.

„Holland, ty sviniar, bojuj s tým!“

Pokúšal sa, no telo mu viac nepatrilo a jeho myseľ – jeho unavená myseľ – sa ponárala hlbšie a hlbšie...

Vzdaj sa, povedal kráľ tieňov.

„Dokáž mi, že nie si slaboch!“ predral sa k nemu Kellov hlas.
„Dokáž, že nie si otrokom ďalšej cudzej vôle!“

Nemôžeš so mnou bojovať.

„Naozaj si sa sem vrátil, len aby si takto prehral?“

Už som vybral.

„Holland!“

Holland Kella nenávidel a jeho nenávisť v tej chvíli takmer stačila na to, aby sa predral na povrch, no aj keď sa chcel nechať chytiť na návnadu druhého *Antariho*, Osaron mu to nedovolil.

Vzápätí Holland začul svoj hlas, ale ten mu, samozrejme, nepatrilo. To len obluda v jeho koži ho zvrátene napodobňovala. Držal v ruke červenú mincu, predmet z druhého Londýna, z Kellovho Londýna, a Kell klial a zvíjal sa v putách, až kým sa mu prudko nedvíhala hrud' a nemal zakrvavené zápästia.

Zbytočne.

Úplne zbytočne.

Znova bol väzňom vo vlastnom tele. Kellov hlas sa ozýval v temnote.

Vymenil si len jedného pána za iného.

Dali sa do pohybu, Osaron viedol Hollandovo telo. Dvere sa za nimi zavreli, no Kellove výkriky sa stále odrážali v dreve, trieštili sa na lámané slabiky a pridusené výkriky.

Ojka stála na chodbe a brúsila si nože. Zdvihla zrak a odhalila jazvu v tvare kosáka na líci a dvojfarebné oči, jedno žlté, druhé čierne. *Antari* stvorený ich rukami – ich milosrdenstvom.

„Vaše veličenstvo...“ vystrela sa.

Holland sa pokúsil predať na povrch, usiloval sa vydať svoj hlas cez ich – cez *svoje* – ústa, no keď prehovoril, slová patrili Osaronovi.

„Stráž dvere. Nik nesmie prejsť.“

Na Ojkiných červených perách preblesol úsmev. „Ako si želáte.“

Palác sa mu rozmazane mihal pred očami a zrazu sa ocitli vonku, prechádzali okolo sôch dvojčiat Daneovcov na úpäti schodiska, rezko kráčali pod oblohou, čo vyzerala ako podliatina, cez záhradu, ktorú teraz lemovali namiesto tiel stromy.

Čo sa z nich stane bez Osarona, bez *neho*? Bude mesto aj naďalej kvitnúť? Alebo skolabuje ako telo bez života?

Prosím, potichu žobronil. Tento svet ma potrebuje.

„*Je to zbytočné,*“ povedal Osaron nahlas a Hollandovi prišlo zle, keď si uvedomil, že v ich hlave už nie je ani slovom, ale len myšlienkou. „*Už je mŕtvy,*“ pokračoval kráľ. „*Začneme odznova. Nájdeme svet, ktorý je hoden našej sily.*“

Dorazili k záhradnému múru a Osaron vytiahol z puzdra na opasku dýku. Holland ostrie ocele na koži vôbec necítil, akoby bol odrezaný aj od vlastných zmyslov, pochovaný príliš hlboko, kde necítil nič okrem Osaronovho zovretia. No keď kráľ tieňov prstami prebehol po krvi a zdvihol Kellovu mincu k múru, Holland sa ešte naposledy vzoprel.

Svoje telo nedokáže získať späť – ešte nie –, nie celé. Ale možno ho celé ani nepotrebuje.

Jedna ruka. Päť prstov.

Sústredil do tej jedinej končatiny všetku silu, každú štipku vôle, a tak v polovici cesty k múru zastala a len sa vznášala vo vzduchu.

Po zápästí mu stekala krv. Holland poznal slová, ktorými sa láme telo, mení sa na ľad, popol či kameň.

Stačilo, aby pritisol svoju ruku k vlastnej hrudi.

Stačilo, aby vytvaroval mágiu...

Cítil, ako Osaronom prebehla vlna podráždenia. Podráždenia, nie zúrivosti, akoby jeho posledné vzopretie, tento veľký protest, nebolo nič viac než len štipnutie.

Aké nudné...

Holland stále bojoval, dokonca sa mu podarilo posunúť ruku o jeden-dva palce.

Prestaň, Holland, varoval ho tvor v hlave.

Holland zvyškami vôle prinútil ruku pritiahnúť sa o ďalší palec.

Osaron si vzdychol.

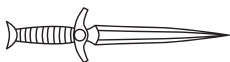
Nemuselo sa to takto skončiť.

Kráľova vôľa doňho narazila ako múr. Telo sa ani nepohlo, ale myseľ prudko odhodilo dozadu a ostala uväznená pod drvivou bolesťou. Nie pod takou, akú cítil stovky ráz, s ktorou sa naučil žiť, pred akou mohol uniknúť. Táto bolesť bola zakorenená hlboko v jeho vnútri. Zaplavila ho náhle a jasne, každý nerv mu horel takou spaľujúcou žiarou, až v hlave zvreskol. Vrieskal a vrieskal, až kým ho konečne – a milosrdne – nezahalila temnota, ktorá ho stiahla do hlbín.

A tentoraz sa Holland nepokúsil vynoriť.

Tentoraz sa nechal potopiť.

III

Kell sa metal na kovovom ráme ešte dlho po tom, ako sa dvere zatresli a závora zacvakla. Jeho hlas sa stále odrážal od bledých kamených stien. Kričal tak dlho, až zachrípol. No ani tak nik neprišiel. Búšil v ňom strach, ale najväčšmi ho vydesilo uvoľnenie v hrudi – odpojenie životne dôležitého spojenia, šíriaci sa pocit straty.

Takmer necítil pulz svojho brata.

Necítil skoro nič okrem bolesti v zápästiach a príšerného, ochromujúceho chladu. Krútil sa na kovovom ráme, bojoval s putami, no držali ho pevne. Boky mučiaceho zariadenia boli popísané zaklí-nadlami, a hoci ocel pokrývalo značné množstvo Kellovej krvi, okolo krku mal aj obojok, ktorý ho oddeľoval od všetkého, čo potreboval. Od všetkého, čo mal. Od všetkého, *čím bol*. Obojok mu zahaloval myseľ tieňom, myšlienky ľadovým povlakom, naplňal ho chladnou hrôzou a smútkom. Jediné, čo Kell cítil, bola neprítomnosť nádeje. Sily. *Vzdaj sa*, šepkal mu hlas v krvi. *Nemáš nič. Si ničím. Si bezmocný.*

Nikdy nebol bezmocný.

Nevedel, ako byť bezmocný.

Namiesto mágie v ňom vzrástla panika.

Musí sa odtiaľto dostať.

Z tejto klietky.

Z tohto obojka.

Z tohto sveta.

Rhy si do vlastnej kože vyryl slovo, aby Kella priviedol domov, a on sa znova otočil a odišiel. Opustil princa, korunu, mesto. Nasledoval ženu v bielom cez dvere medzi svetmi, lebo mu povedala,

že ho potrebujú, tvrdila, že im dokáže pomôcť, že je to jeho vina a musí to napraviť.

Srdce mu v hrudi vynechalo úder.

Nie – nebolo to *jeho* srdce. Bolo Rhyovo. Život pripútaný k jeho životu mágiou, ktorú už *nemal*. Znova v ňom vzbĺkla panika, závan horúčavy v ochromujúcom chlade. Kell sa jej držal a odtláčal prázdnu hrôzu šíriacu sa z obojka. Vystrel sa na ráme, zaťal zuby a *potiahol* putá, až kým nezačul, ako mu v zápästí praskla kosť, ako si natrhol kožu. Krv dopadala na kamennú podlahu v hustých červených kvapkách, žiarivých, ale zbytočných. Potlačil výkrik, keď sa mu kov klzal po koži aj pod ňou. Do ruky mu vystrelila prudká bolesť, no aj tak ďalej ťahal, putá sa mu oškierali o svaly i kosti, až sa mu napokon podarilo vyslobodiť pravú ruku.

Lapal po dychu a ovisol, chabými zakrvavenými prstami sa pokúsil ovinúť obojok, no len čo sa kovu dotkol, rukou mu prebehol príšerný chlad, akoby ho bodali špendlíky a ihly, a prešiel mu až do hlavy.

„*As Steno,*“ prosíkal. *Rozbiť.*

Nič sa nestalo.

K slovám sa nepripojila žiadna moc.

Kell vzlykol a jeho telo na ráme ochablo. Miestnosť sa naklonila, mal pocit, akoby sa ocitol v tuneli, cítil, ako sa mu myseľ prepadáva do temnoty, no prinútil sa stáť, prinútil sa prehltnúť žlč, ktorá mu stúpala do hrdla. Ovinul polámanú a zodratú ruku okolo uväzneného predlaktia a začal ťahať.

Trvalo to celé minúty – hoci mu to pripadalo ako hodiny, ba roky –, no napokon sa mu podarilo uvoľniť aj druhú ruku.

Vytackal sa z rámu a zapotácal na nohách. Kovové putá sa mu zaryli hlboko do zápästí – prihlboko –, a bledý kameň pod nohami bol klzký od červenej krvi.

To je tvoja krv? zašepkal hlas.

Spomenul si na Rhyovu mladú tvár skrútenú hrôzou pri pohľade na Kellovo zničené predlaktie, na krv, ktorá mu pokrývala hrud'. *To je všetko tvoja krv?*

Teraz sa načerveno zafarbil obojok, ktorým Kell zúfalo mykal. Prsty ho pálili od chladu, no podarilo sa mu nájsť sponu a snažil sa ju rozopnúť, držala však pevne. Zahmlilo sa mu pred očami. Pošmykol sa na vlastnej krvi a spadol, snažiac sa stlmiť dopad polámanými rukami. Vykrikol a skrútil sa do kľbka, no reval na vlastné telo, aby sa postavilo.

Musel sa postaviť.

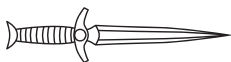
Musel sa dostať späť do Červeného Londýna.

Musel zastaviť Hollanda – zastaviť *Osarona*.

Musel zachrániť Rhya.

Musel, musel, *musel* – v tej chvíli však dokázal len ležať na studenom mramore v teplej kaluži krvi, ktorá sa rozlievala okolo neho.

IV

Princ sa opäť zvalil na posteľ premočenú od potu a dusil sa kovovou pachuťou krvi. Okolo neho sa ozývali a následne tichli hlasy, izba bola plná rozmazaných tieňov, úlomkov svetla. V hlave sa mu ozval výkrik, od bolesti začal sánku. Od bolesti, ktorá bola i nebola jeho.

Kell...

Rhy sa predklonil a vykašľal krv a žľč.

Pokúsil sa vstať – musel vstať, musel nájsť brata –, no z tmy sa vynorili akési ruky a bojovali s ním, pridržali ho na hodvábanej bielizni, ich prsty sa mu zarývali do pliec, zápästí a kolien. Opäť ním prešla bolesť, prudká a zubatá, odierajúca kožu, ťahajúca nechty po odhalených kostiach. Rhy sa pokúšal spomenúť si. Kell – zatknutý. Jeho cela – prázdna. Prehľadával slnkom zaliaty ovocný sad. Volal bratovo meno. Potom z ničoho nič bolesť, vnikajúca medzi rebrá presne ako v tú noc, príšerná a režuca. Nedokázal sa nadýchnuť.

Nedokázal...

„Neodchádzaj,“ ozval sa hlas.

„Ostaň so mnou.“

„Ostaň...“

Rhy sa už v útľom veku naučil, aký je rozdiel medzi chcením a potrebou.

Bol synom a dedičom – jediným dedičom – rodiny Mareshovcov, svetlom Arnesu, budúcnosťou ríše, čo znamenalo, že nikdy nepocítil skutočnú *núdzu* (ako ho raz informovala jedna pestúnka,